

Докато бащата бѣше живъ, прогоненото семейство преживѣваше горе-доле добре. Но щомъ той умрѣ, настѣпи страшна беднотия. Царската сестра изпродаде всички свои скъпоценности, за да преживѣватъ. Особено много се грижеше тя за своя малъкъ синъ.

Ала скоро се свърши всичко, що имаше по-скъпо и по-ценно, и бедната жена нѣмаше вече, какво да продава. Настѣпи въ къщата ѝ пълень гладъ. Майката не си доядаше, често гладуваше, за да отдѣля храна за своя своя малъкъ любимъ синъ. Отъ день на день тя слабѣше. Най-сетна се разболѣ.

— Мамо, гладенъ съмъ! — каза момченцето еднажъ.

— И азъ съмъ гладна, синко, — отвърна бедната жена и заплака.

Малкото момченце се слиса и забрави своя гладъ.

— Мамо, защо досега ти не ми каза, че си гладна? Азъ щѣхъ да ти намѣря храна. Сега азъ съмъ длъженъ да се грижа за тебе, както досега ти се грижеше за мене.

И, безъ да обади на майка си, момченцето излѣзе отъ къщи и скришно се вмъкна въ двореца. Дотогава то не бѣ стѣпвало въ него.

Прислугата не го забележи. Момченцето се приближи до царската трапеза, тъкмо когато царътъ бѣше седналъ да обѣдва заедно съ дворцовитѣ хора. Момченцето се поогледа, па се спрѣ на царската паница съ ястие: бѣше най-голѣма и най-пълна. То я грабна.

Настана смущение въ двореца. Всички си помислиха, че царътъ ще заповѣда да хванатъ и накажатъ малкия крадецъ.

Но царътъ бѣше въ добро разположение. Той изгледа дръзкото дете, което едва одържаше съ малкитѣ си рѣчички голѣмата паница, пълна съ ядене, засмѣ се и каза:

— Оставете детето, то знае, защо е дошло и какво иска.

Момченцето занесе гозбата на майка си и я нахрани. Майка му се посъвзе и се ободри.

На другия день малкото момченце пакъ влѣзе въ двореца да вземе гозба и наново се озова предъ трапезата на царя. Но, когато да грабне паницата, царътъ